

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלוכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו זויל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת בית המלך וזויר כרפס ותכלת אחוזי בחבלי בוך וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויון מלכות רב כי המלך והשתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושת המלכה

עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש ביום השביעי כטוב לב המלך בין אמר למהומן בותא זורבונא בגתא ואבנתא זתר וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש להביא את ושת המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא ותמאן המלכה ושת לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו ויאמר המלך

לזכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין והקרב אליו כרשנא שתף אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות כדת מה לעשות במלכה ושת על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים ויאמר

מומכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושת המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושת המלכה לפני ולא באה והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו וכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושת לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה ונשמע פתגם

א ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלוכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת בית המלך: וזויר כרפס ותכלת אחוזי בחבלי בוך וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת: והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויון מלכות רב כי המלך: והשתיה כדת אין אנס: כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש: גם ושת המלכה

עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: ביום השביעי כטוב לב המלך בין אמר למהומן בותא זורבונא בגתא ואבנתא זתר וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש: להביא את ושת המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא: ותמאן המלכה ושת לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר המלך

לזכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין: והקרב אליו כרשנא שתף אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: כדת מה לעשות במלכה ושת על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים: ויאמר

מומכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושת המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושת המלכה לפני ולא באה: והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו וכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושת לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה: ונשמע פתגם

(1) פסוק א: הדלית בדגש חזק. (2) פסוק ה: הצדי בשוא נע. (3) פסוק ו: הצדי בשוא נע, ולמנהגו בשוא פתח. ולכל הדעות הפ"א רפיה, והטעם כי ב"א דנושה יהיה לשון גחלים (כמו בישינה 1, 1 "ובידו רצפה"). וכ"כ הרב מנחם שי ביחזקאל (מ, יז). (4) פסוק ח: ויט: הפ"א בגעיה ולכן יש לעמוד בה מנע. (5) פסוק ח: יפסיק מעט בין המלים "אשר שמעו" לבין "את דבר המלכה" (עין סנסן לאירי עמודים צ"ד-צ"ה וד"ק). (6) פסוק כ: הגימ"ל רפיה בספרים מדויקים (תנ"ך קורן וברדרא). ונראה מפני שכך מקור המלה בפרסית.

המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו

האלה כשך חזמת המלך אחזשורוש זכר את ושתו ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה: ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתן תמרקהן והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתו וייטב הדבר בעיני המלך ויעש איש יהודי היה בשושן הבירה

כן

ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר הנשים ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבחר את תמרקה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לטוב לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אחזשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חודשים בשמן המר וששה חודשים בבשמים ובתמרוקי הנשים ובוה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשנו סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם ובהגיע תר אסתר בת אביזויל דד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל

המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן: וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו:

האלה כשך חזמת המלך אחזשורוש זכר את ושתו ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה: ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתן תמרקהן: והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתו וייטב הדבר בעיני המלך ויעש איש יהודי היה בשושן הבירה

ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני: ואשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל: ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר הנשים: ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבחר את תמרקה ואת

מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לטוב לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד: ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה: ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אחזשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חודשים בשמן המר וששה חודשים בבשמים ובתמרוקי הנשים: ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך בערב היא באה בבקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשנו סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם: ובהגיע תר אסתר בת אביזויל דד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל-

(7) פסוק כ: העיין בשוא נח. (8) פסוק א: מנהגנו לומר כל הקהל תיבה זו ביחד בקול רם. (9) פסוק ה: פסוק זה נהגים לומר כל הקהל ביחד בקול רם שהוא תחילת הגאולה ואח"כ יחזור הש"ץ לבדו בקול רם על כל הפסוק. (10) שם: יאריך מעט בתיבה זו. (11) פסוק יג: הסעט בנין עם העמדה קלה בתינו. וכן כל לשון "ינתן" "להנח" "ותנתן" "וינתן" שבמגילה אם הסעט בנין. והתנין מוקדת בצירי. (12) פסוק יד: הגימיל רפוייה בספרים מדייקים (תנין קורן ובריארא). וכנראה שכן היה שמו בפרסית. (13) שם: מנהגנו לקרוא הרי"ש בשוא קמץ. והוא מנהג זה בספר דקדוקי הסעמים (עמוד 14).

המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר
הגוי סרים המלך שמר הנשים ותהי אסתר
נשאת חן בעיני כל ראייה ותלקח אסתר אל
המלך אחשורוש אל בית מלכותו בזדש
העשירי הוא זדש טבת בשנת שבע למלכותו
ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן
וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות
בראשה וימליכה תחת ושתי ויעש המלך
משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה
אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת
כיד המלך ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי
ישב בשער המלך אין אסתר מגדת מולדתה
ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר
מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה
אתו בימים

ההם ומרדכי יושב בשער המלך קצף בגתן
ותרש שני סרים המלך משמרי הסף ויבקשו
לשלח יד במלך אחשורוש ויודע הדבר
למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר
למלך בשם מרדכי ויבקש הדבר וימצא ויתלו
שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני
המלך אחז הדברים האלה

גדל המלך אחשורוש את המן בן המדתא האגני
וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר
אתו וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים
ומשתחוים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא
יכרע ולא ישתחוה ויאמרו עבדי המלך אשר
בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את
מצות המלך והי באמרם אליו יום ויום ולא שמע
אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי
כי הגיד להם אשר הוא יהודי וירא המן כי אין
מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן זמה ויבז
בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את
עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים
אשר בכל מלכות אחשורוש עם מרדכי בזדש
הראשון הוא זדש ניסן בשנת שנים עשרה
למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן
מיום ליום ומזדש לזדש שנים עשר הוא זדש
אדר ויאמר המן למלך אחשורוש

ישנו עם אחד מפזר ומפזר בין העמים בכל
מדינות מלכותך ודתייהם שנות מכל עם ואת דתי
המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניחם אם על

המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר
הגוי סרים המלך שמר הנשים ותהי אסתר
נשאת חן בעיני כל ראייה: ^ט ותלקח אסתר אל
המלך אחשורוש אל בית מלכותו בזדש
העשירי הוא זדש טבת בשנת שבע למלכותו:
ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן
וחסד לפניו מכל הבתולות וישם ^כ כתר מלכות
בראשה וימליכה תחת ושתי: ^י ויעש המלך
משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה
אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת
כיד המלך: ^י ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי
ישב בשער המלך: ^כ אין אסתר מגדת מולדתה
ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר
מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה
אתו: ^כ בימים

ההם ומרדכי יושב בשער המלך קצף בגתן
ותרש שני סרים המלך משמרי הסף ויבקשו
לשלח יד במלך אחשורוש: ^כ ויגדע הדבר
למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר
למלך בשם מרדכי: ^כ ויבקש הדבר וימצא ויתלו
שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני
המלך: ^ג אחר הדברים האלה

גדל^ט המלך אחשורוש את המן^ט בן המדתא האגני
וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר
אתו: ^י וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים
ומשתחוים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא
יכרע ולא ישתחוה: ^י ויאמרו עבדי המלך אשר
בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את
מצות המלך: ^י ויהי באמרם אליו יום ויום ולא שמע
אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי
כי הגיד להם אשר הוא יהודי: ^י וירא המן כי אין
מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ^י ויבז
בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את
עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים
אשר בכל מלכות אחשורוש עם מרדכי: ^י בזדש
הראשון הוא זדש ניסן בשנת שנים עשרה
למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן
מיום ליום ומזדש לזדש שנים עשר הוא זדש
אדר: ^י ויאמר המן למלך אחשורוש

ישנו עם אחד מפזר ומפזר בין העמים בכל
מדינות מלכותך ודתייהם שנות מכל עם ואת דתי
המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניחם: ^ט אם על-

(14) פסוק א': מנהגו לומר כל הקהל תיבה זו ביחד בקול רם. (15) שם: מנהגו בישיבת "כסא רחמים" להכות בדגליים בשם המן הראשון הכתוב כאן ובשם המן האחרון (להלן ט, כ"ד). וכך עדיף יותר מאשר להכות בכל פעם שנזכר שם המן שזה גורם בלבול ולפעמים חלק מהקהל לא שומעים הכל, וכן נהג הרב בא"ח (ש"ד פרשת תצוה אות י"ד). וסימניך "מעל כל השרים" ר"ת מכת, ולהלן (ט, כ"ג-כ"ד) "אליהם כי המן" ר"ת אכת. (16) פסוק ח': יחזר להדגיש את הענין.

המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף
אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גנזי המלך
ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן
המדתא האגני צרר היהודים ויאמר המלך להמן
הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו
ספרי המלך בזודע הראשון בשלושה עשר יום בו
ויכתב ככל אשר צוה המן אל אושרדרפני המלך
ואל הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם
ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם
המלך אושרדרש נכתב ונחתם בטבעת המלך
ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד-
זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחודש
שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבזו בחולם: ^י פת שגן
הכתב להגות דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים
להיות עתדים ליום הזה: ^ט הרצים יצאו רחופים בדבר
המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו
לשתות והעיר שושן נבוכה: ^ד ומרדכי

ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את
בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר
ויזעק וזעקה גדולה ומרה ויבוא עד לפני שער
המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש
שק ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספר שק ואפר יצע לרבים ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתחלחל המלכה
מאד ותשלח בגדים להלביש את מרדכי
ולהסיר שקו מעליו ולא קבל ותקרא אסתר
להתק מסריסי המלך אשר העמיד לפניו
ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה ויצא
התק אל מרדכי אל רחוב העיר אשר לפני שער
המלך ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת
פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי
המלך ביהודיים לאבדם ואת פתשגן כתב הדת
אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את
אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך
להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה ויבוא
התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי ותאמר אסתר
להתק ותצוהו אל מרדכי: ^א כל עבדי המלך ועם
מדינות המלך ידעים אשר כל איש ואשה אשר
יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא
יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושימו לו

המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף
אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גנזי המלך:
ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן
המדתא האגני צרר היהודים: ^א ויאמר המלך להמן
הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך: ^ב ויקראו
ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו
ויכתב בכל אשר צוה המן אל אושרדרפני המלך
ואל הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם
ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם
המלך אושרדרש נכתב ונחתם בטבעת המלך:
^ג ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד-
זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחודש
שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבזו בחולם: ^ד פת שגן
הכתב להגות דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים
להיות עתדים ליום הזה: ^ה הרצים יצאו רחופים בדבר
המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו
לשתות והעיר שושן נבוכה: ^ו ומרדכי
ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את
בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר
ויזעק וזעקה גדולה ומרה: ^ז ויבוא עד לפני שער
המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש
שק: ^ח ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספר שק ואפר יצע לרבים: ^ט ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתחלחל המלכה
מאד ותשלח בגדים להלביש את מרדכי
ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ^י ותקרא אסתר
להתק מסריסי המלך אשר העמיד לפניו
ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה: ^{יא} ויצא
התק אל מרדכי אל רחוב העיר אשר לפני שער
המלך: ^{יב} ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת
פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי
המלך ביהודיים לאבדם: ^{יג} ואת פתשגן כתב הדת
אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את
אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך
להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה: ^{יד} ויבוא
התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי: ^{טו} ותאמר אסתר
להתק ותצוהו אל מרדכי: ^{טז} כל עבדי המלך ועם
מדינות המלך ידעים אשר כל איש ואשה אשר
יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא
יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושימו לו

המלך את שרביט הזהב וזויה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום ויגידו למרדכי את דברי אסתר ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תרמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם חוזרש תזרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אזור ואת זבית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי לך כנוט את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי: ¹⁷ ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צויתה עליו אסתר: ה' ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית והי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בוזצר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות וינתן לך ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה ויאמר המלך לאסתר במשתה חיון מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד וזצי המלכות ותעש ותעץ אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומוחר אעשה בדבר המלך: ויצא המן ביום ההוא שמחו וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי זמה ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קרוא לה עם

המלך את שרביט הזהב וזויה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום: ¹⁷ ויגידו למרדכי את דברי אסתר: ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תרמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים: כי אם חוזרש תזרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אזור ואת זבית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי: לך כנוט את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו: ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי: ²⁰ ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צויתה עליו אסתר: ה' ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה זון בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות וינתן לך: ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו: ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה ויאמר המלך לאסתר במשתה חיון מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד וזצי המלכות ותעש: ותעץ אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומוחר אעשה בדבר המלך: ויצא המן ביום ההוא שמחו וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה: ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו: ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך: ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קרוא לה עם

(17) פסוקים י"ב ו"ג: מנהגו לקרוא בשני פסוקים אלו בלבד את הדלית בשוא קמץ ע"פ דברי הרב לחם הביכורים (דף קכ"א ע"ב). ואין קפידא בזה כמ"ש בספר דקדוקי הסעמים (עמוד 14) שאין לדבר הזה שורש כי אם בדצון הסופרים. ע"ש. (18) פסוק י"ד: רוח והצלה - מנהגו לומר כל הקהל תיבות אלו ביחד בקול רם. (19) פסוק ט"ז: תאכלו למנהגו. (20) שם: יתן הקורא הבלל בין "אבדתי" הראשונה שהבי"ת בפתח ל"אבדתי" השניה שהבי"ת בקמץ (שמבטא הקמץ המדויק בפה קמוץ. כאילו הפה מלא מים. והוא ממוצע בין חולם לפתח וכמ"ש הראב"ע בספר צחות).

המלך וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמו וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ

ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אוזשורוש ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר ויאמר המלך מי בוזר והמן בא לוזר בית המלך הוויצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בוזר ויאמר המלך יבוא ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבו על הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המלך להמן מהר קוז את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל אשר דברת ויקוז המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חזמנו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר ויבא המלך והמן לשותות עם אסתר המלכה ויאמר

המלך: "וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך: "ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמו וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ: "ו בליילה²¹

ההוא נדדה²² שנת המלך²³ ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: "וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא²⁴ ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אוזשורוש: "ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר: "ויאמר המלך מי בוזר והמן בא לוזר בית המלך הוויצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו: "ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בוזר ויאמר המלך יבוא: "ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: "ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: "יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו: "ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבו על הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: "ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל אשר דברת: "ויקח המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: "וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש: "ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חזמנו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר: "ויבא המלך והמן לשותות עם אסתר המלכה: "ויאמר

(21) פסוק א': פסוק זה נוהגים לומר כל הקהל ביחד בקול רם שהוא מענין האולה. (22) שט: נדדה למנהגו. (23) שט: יאריך בתיבת "המלך" בקול רם ויגינו ביותו, לרמוז על מה שדרשו חז"ל במגילה (דף ט"ו סע"ב) נדדה שנת מלכו של עולם (מועד לכל חי סימן ל"א אות ס"ט). (24) פסוק ד': יש נוהגים להדגיש תיבת "לו" בהטעמה יתירה לרמוז על דרשת חז"ל במגילה (דף ט"ז ע"א) שלעצמו הכין.

המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: ^אכי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ^בואלו מלרע לעבדים ולשפחות נמכרנו להרשתי כי אין הצר שזה בנזק המלך ויאמר המלך

אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן: ^אותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה והמלך קם בזמנתו ממשתה היין אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אלו הרעה מאת המלך והמלך שב מגנת הבית אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך לפני המן וזפו ויאמר זורבנה אזור מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה זמשים אמה ויאמר המלך תלחו עליו ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וזמנת המלך שככה ביום

ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן ותוסף אסתר ותדבר לפני

המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגני ואת מזשבתו אשר חשב על היהודים וישט המלך לאסתר את שרבוט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מזשבת המן בן המדת האגני אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך כי איכבה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן מולדתי

המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלחו ידו ביהודיים ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וזמנתו בטבעת

המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: ^אכי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ^בואלו מלרע לעבדים ולשפחות נמכרנו להרשתי כי אין הצר שזה בנזק המלך: ^אותאמר המלך

אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן: ^אותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: ^אותאמר המלך קם בזמנתו ממשתה היין אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אלו הרעה מאת המלך: ^אותאמר המלך קם בזמנת הבית אל בית משתה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית

הדבר יצא מפי המלך לפני המן חפו מלרע: ^אותאמר זורבנה ^אאחר מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה זמשים אמה ^אותאמר המלך תלחו עליו: ^אותאמר את המן על העץ אשר הכין למרדכי וזמנת המלך שככה: ^אותאמר

ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: ^אותאמר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: ^אותאמר המלך לפני

המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגני ואת מזשבתו אשר חשב על היהודים: ^אותאמר המלך את שרבוט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ^אותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מזשבת המן בן המדת האגני אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: ^אותאמר אוכל וראיתי ^אברעה אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי ^אבאבדן מולדתי: ^אותאמר

המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלחו ידו ביהודיים: ^אותאמר כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וזמנתו בטבעת

(25) פסוק ט: ויאמר זורבנה - יש נהגים שכאשר השיג אומר תיבות אלו, עונים הקהל "זכור לטוב" (26) פסוק י: מנהגנו לקרוא גם פסוק זה כל הקהל ביחד בקול רם. (27) פסוק י: מנהגנו לקרוא את הו"א בשוא פתח, לפי שמנוקדת בשוא נעיה.

הַמֶּלֶךְ בִּי־כֶתֶב אֲשֶׁר־נִכְתָּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וּנְחִתָּוּם
בְּטִבְעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב: ²⁸ וַיִּקְרָאוּ סְפָר־הַמֶּלֶךְ
בְּעֵת־הַהִיא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֹדֶשׁ סִיוָן
בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתֹּב בְּכָל־אֶשֶׁר־צִוָּה
מֶרְדֳּכָי אֶל־הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת
וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר־מִהֶדּוּ וְעַד־כּוּשׁ שִׁבְעַת
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־שָׁנָה וְאֶל־הַיְּהוּדִים בְּכַתְּבָם וּבְלִשׁוֹנָם: ²⁹ וַיִּכְתֹּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ וַיְחַתֵּם בְּטִבְעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים בְּפוֹסִים רַב־כִּי הָרָכָשׁ
הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים: ³⁰ אֲשֶׁר־נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּכָל־עִיר וְעִיר לְהַקְהֵל וּלְעֹמֵד
עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגֹּתָם ³¹ וְלֹא־בָרֹאֹתִי אֶת־כָּל־חַיִּל עַם
וּמְדִינָה הָאֵלֶּים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוֹז הַבָּיִת חֹלֶם: ³² בַּיּוֹם
אֶחָד בְּכָל־מְדִינָתוֹ הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנִים־עָשָׂר הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר: ³³ פֶּתַח־שַׁנָּן
הַכֶּתֶב לְהַגִּיתָן דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גָלוּי לְכָל־
הָעַמִּים וְלַחַיִּית הַיְּהוּדִים עֲתוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקֶם
מֵאִי־בִיהֶם: ³⁴ הָרָצִים רַב־כִּי הָרָכָשׁ הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים יֵצְאוּ
מִבְּהֵלִים וּדְחוּפִים בְּדִבְרֵי הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשָׁן
הַבִּירָה: ³⁵ וּמֶרְדֳּכָי יֵצֵא מִלִּפְנֵי

הַמֶּלֶךְ בְּלָבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוֹר וְעֹטֶרֶת זָהָב
גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צָחֳלָה
וְשִׁמְמוּהָ לַיְּהוּדִים הִיְתָה אֹרֶחַ וְשִׁמְמוּהָ וְשׁוֹשָׁן
וַיִּקָּר וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם
אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ מִגִּיעַ שִׁמְמוּהָ וְשׁוֹשָׁן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתַּח וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מְעַמֵּי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי נָפַל פֶּזֶד הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וּבִשְׁנֵים
עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אָדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם
כּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דָּבָר הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ לַהֲעֵשׂוֹת בַּיּוֹם
אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפָּךְ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְּהוּדִים הַמָּחָה בְּשִׁנְאֵיהֶם:
וְנִקְחָלוּ הַיְּהוּדִים בְּעֵרֵיהֶם בְּכָל־מְדִינָתוֹ הַמֶּלֶךְ
אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ לְשַׁלַּח יָד בְּמִבְקָשֵׁי רַעְתָם וְאִישׁ
לֹא־עֹמֵד לִפְנֵיהֶם ³⁶ כִּי־נָפַל פָּחַדָם עַל־כָּל־הָעַמִּים:
וּבְכָל־שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת וְעֹשֵׂי
הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת־הַיְּהוּדִים כִּי־
נָפַל פָּחַד־מֶרְדֳּכָי עֲלֵיהֶם: ³⁷ כִּי־גָדוֹל מֶרְדֳּכָי בְּבֵית
הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ
מֶרְדֳּכָי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל וַיְכוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל־אִי־בֵיהֶם
מִכֶּתֶת חֶרֶב וְהָרָג וְאִבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם
וּבְשׁוֹשָׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאִבְדָן חֲמִשָּׁה מֵאוֹת

הַמֶּלֶךְ בִּי־כֶתֶב אֲשֶׁר־נִכְתָּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וּנְחִתָּוּם
בְּטִבְעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב: ²⁸ וַיִּקְרָאוּ סְפָר־הַמֶּלֶךְ
בְּעֵת־הַהִיא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֹדֶשׁ סִיוָן
בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתֹּב בְּכָל־אֶשֶׁר־צִוָּה
מֶרְדֳּכָי אֶל־הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת
וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר־מִהֶדּוּ וְעַד־כּוּשׁ שִׁבְעַת
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה בְּכַתְּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־שָׁנָה וְאֶל־הַיְּהוּדִים בְּכַתְּבָם וּבְלִשׁוֹנָם: ²⁹ וַיִּכְתֹּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ וַיְחַתֵּם בְּטִבְעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים בְּפוֹסִים רַב־כִּי הָרָכָשׁ
הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים: ³⁰ אֲשֶׁר־נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּכָל־עִיר וְעִיר לְהַקְהֵל וּלְעֹמֵד
עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגֹּתָם ³¹ וְלֹא־בָרֹאֹתִי אֶת־כָּל־חַיִּיל עַם
וּמְדִינָה הָאֵלֶּים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוֹז הַבָּיִת חֹלֶם: ³² בַּיּוֹם
אֶחָד בְּכָל־מְדִינָתוֹ הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנִים־עָשָׂר הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר: ³³ פֶּתַח־שַׁנָּן
הַכֶּתֶב לְהַגִּיתָן דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גָלוּי לְכָל־
הָעַמִּים וְלַחַיִּית הַיְּהוּדִים עֲתוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקֶם
מֵאִי־בִיהֶם: ³⁴ הָרָצִים רַב־כִּי הָרָכָשׁ הָאֲחֻשְׁתְּרָנִים יֵצְאוּ
מִבְּהֵלִים וּדְחוּפִים בְּדִבְרֵי הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשָׁן
הַבִּירָה: ³⁵ וּמֶרְדֳּכָי יֵצֵא מִלִּפְנֵי
הַמֶּלֶךְ בְּלָבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוֹר וְעֹטֶרֶת זָהָב
גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צָחֳלָה
וְשִׁמְמוּהָ לַיְּהוּדִים הִיְתָה אֹרֶחַ וְשִׁמְמוּהָ וְשׁוֹשָׁן
וַיִּקָּר: ³⁶ וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר מְקוֹם
אֲשֶׁר דִּבֶּר־הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ מִגִּיעַ שִׁמְמוּהָ וְשׁוֹשָׁן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתַּח וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מְעַמֵּי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי־נָפַל פָּחַד־הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם: ³⁷ ט וּבִשְׁנֵים
עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם
כּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ לַהֲעֵשׂוֹת בַּיּוֹם
אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפָּךְ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְּהוּדִים הַמָּחָה בְּשִׁנְאֵיהֶם:
וְנִקְחָלוּ הַיְּהוּדִים בְּעֵרֵיהֶם בְּכָל־מְדִינָתוֹ הַמֶּלֶךְ
אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ לְשַׁלַּח יָד בְּמִבְקָשֵׁי רַעְתָם וְאִישׁ
לֹא־עֹמֵד לִפְנֵיהֶם ³⁸ כִּי־נָפַל פָּחַדָם עַל־כָּל־הָעַמִּים:
וּבְכָל־שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת וְעֹשֵׂי
הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת־הַיְּהוּדִים כִּי־
נָפַל פָּחַד־מֶרְדֳּכָי עֲלֵיהֶם: ³⁹ כִּי־גָדוֹל מֶרְדֳּכָי בְּבֵית
הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ
מֶרְדֳּכָי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל: ⁴⁰ וַיְכוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל־אִי־בֵיהֶם
מִכֶּתֶת חֶרֶב וְהָרָג וְאִבְדָן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם:
וּבְשׁוֹשָׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאִבְדָן חֲמִשָּׁה מֵאוֹת

(28) פסוק י"א: בספרי ספרד הקדמונים כתוב "ולהרג" בוא"ו והוא הנוסח הנכון והישר. וע"כ א"צ לחזור את הפסוק פעמיים פעם בוא"ו ופעם בלי וא"ו. ועיין בירחון אור תורה התשמ"ח סימן פ"ו. (29) פסוק ט"ו: פסוק זה ופסוק שלאחריו נוהגים לומר כל הקול בידו בקול רם. (30) פסוק ט"ז: בקריאת המגילה ביום, כשאומר תיבת "אורה" - יראה את חס"ת המונח לפניו על התיבה, וכשאומר תיבת "ויקרא" ימשמש בתפלין של ראש. (31) פסוק ב': הנכון לומר "לפניהם" בלמ"ד דוקא. ואכמ"ל. (32) פסוק ו': מכאן יקרא השי"ץ בנשימה אחת עד תיבת "עשרת" בפסוק י' ועד בכלל.

איש:	וְאֶת־ ³³ אִישׁ	ואת
פֶּרֶשְׁנֵדְתָּא	וְאֶת־ פֶּרֶשְׁנֵדְתָּא	ואת
דִּלְפּוֹן	וְאֶת־ דִּלְפּוֹן	ואת
אֶסְפֶּתָּא:	וְאֶת־ ^ה אֶסְפֶּתָּא	ואת
פּוֹרְתָּא	וְאֶת־ פּוֹרְתָּא	ואת
אֶדְלִיָּא	וְאֶת־ אֶדְלִיָּא	ואת
אֶרִידְתָּא:	וְאֶת־ ^ט אֶרִידְתָּא	ואת
פֶּרֶמְשֵׁתָּא	וְאֶת־ פֶּרְמִשֶׁתָּא	ואת
אֶרִיסִי	וְאֶת־ אֶרִיסִי	ואת
אֶרִידִי	וְאֶת־ אֶרִידִי	ואת

וַיִּזְכֹּר־אֶת־³⁴ עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בֶּן־הַמֶּדְתָּא צֶרֶר הַיְּהוּדִים הֲרֵגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: "בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוּגִים בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה הֲרֵגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדַּח חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַמֶּן בְּשֹׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמִה־שָׁאַלְתֶּךָ וַיַּגִּדוּ לָהּ וּמִה־בִקְשָׁתֶךָ עוֹד וַתַּעַשׂ: "וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יִגְדֶּנָּה מִלִּרְעַת גַּם־מִחֵר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן לַעֲשׂוֹת בְּדַת הַיּוֹם וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַמֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ: "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֵּן וַתִּגְדֶּנָּה דַּת בְּשׁוֹשֵׁן וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַמֶּן תִּלּוּ: "וַיִּקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֶדְר וַיִּהְרֹגוּ בְּשׁוֹשֵׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: "וּשְׂאֵר הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ וַעֲמַד עַל־נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיבֵיהֶם וְהָרוּג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: "בַּיּוֹם־שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֶדְר וְנוֹחַ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׁמִחָה: "וְהַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשֵׁן נִקְהְלוּ בְּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בְּחִמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׁמִחָה: "עַל־כֵּן הַיְּהוּדִים הַפְּרוּזִים הַיֹּשְׁבִים

וַיִּזְכֹּר עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בֶּן־הַמֶּדְתָּא צֶרֶר הַיְּהוּדִים הֲרֵגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוּגִים בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה הֲרֵגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדַּח חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בְּשֹׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמִה שָׁאַלְתֶּךָ וַיַּגִּדוּ לָהּ וּמִה־בִקְשָׁתֶךָ עוֹד וַתַּעַשׂ וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יִגְדֶּנָּה גַּם־מִחֵר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֵּן וַתִּגְדֶּנָּה דַּת בְּשׁוֹשֵׁן וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן תִּלּוּ וַיִּקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֶדְר וַיִּהְרֹגוּ בְּשׁוֹשֵׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם וּשְׂאֵר הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ וַעֲמַד עַל נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיבֵיהֶם וְהָרוּג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם בַּיּוֹם־שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֶדְר וְנוֹחַ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׁמִחָה וְהַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשֵׁן נִקְהְלוּ בְּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בְּחִמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׁמִחָה עַל כֵּן הַיְּהוּדִים הַפְּרוּזִים הַיֹּשְׁבִים

(33) פסוק 1: יוהר לקראת כל "ואת" "ואת" מתוך המגילה, כי יש טעמים מחמת המהירות של נשימה אחת לקרואם בעל־פה. (34) פסוק ט: יאריך בוי"ו של "ויוזכר".

בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלח מנות איש לרעהו: ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחוקים: לקיים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה כימים אשר נזו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך והיא בשוא נח להם מינון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להמם ולאבדם ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר וזשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם קימו וקבל היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנשים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וזמנם בכל שנה ושנה והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: וכתב אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונכתב בספר וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו

בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלח מנות איש לרעהו: ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחוקים: לקיים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: כימים אשר נחו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך והיא בשוא נח להם מינון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים: וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להמם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר וזשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ: על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם: קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנשים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: וכתב אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית: וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת: לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם: ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונכתב בספר: וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו:

ואומרים: "לִיהוּדִים הִיְתָה אוֹרְהָ וְשִׁמְחָה וְשִׁשְׁן וִיקָר": ויגלול המגילה ואח"כ יברך ברכה אחרונה. ויזהר שלא יברך בשעה שגולל.

(35) פסוק כ"ה: וּבָבֶאֱה לְמַחֲנֵנוּ. (36) פסוק כ"ז וכו': יַעֲנֵנוּ הַמַּגִּילָה בְּחֵיבַת אֲגֻרָה. (37) פסוק ל"א וכו': הַקּוּץ בְּחִידִיק וְחִיד"ד בַּפֶּתַח. (38) פסוק ג': מִנְחָנוּ לְקֹדֶא גַם פֶּסוּק זֶה כֵּל הַחֶהָל בִּיחָד בְּהוּל רַם.